

עפ"ת 61085/02/16 - עלי דלאשה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 61085-02-16 דלאשה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופטת עדי חן-ברק
מעוררים	עלי דלאשה
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

החלטה

בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על פסק דין שניתן ביום 6/7/15, ועל החלטה מיום 20/12/15 במסגרתה נדחתה בקשת המבקש לביטול פסק הדין.

לאחר עיון בבקשה ובתגובה - דין הבקשה להידחות.

1. נקודת המוצא בנושא זה הינה כי:

"...על בעל דין לקיים את המועדים הקבועים בדין. כלל זה מושתת על עקרון סופיות הדיון והצורך בהצבת גבול להתמשכות ההליכים; הציפייה של הצד שכנגד שלא להיות מוטred לאורך זמן רב בנוגע לפסק-דין בו זכה; האינטרס של בעלי הדין ושל הציבור בכללותו לחיזוק היציבות, היעילות והוודאות המשפטית; וכן השאיפה להימנע מקשיים הכרוכים בניהול דיון בערעור או בבקשת רשות ערעור שהוגשו באיחור". בש"א 5636/06 נשר נ' גפן (23.8.06).

2. סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי מאפשר לבית המשפט, לבקשת המערער, להרשות הגשת ערעור או בקשה לרשות ערעור לאחר שעברו התקופות האמורות בסעיפים 199 ו- 200 לחסד"פ.

3. כאשר מדובר בהליך פלילי אין צורך בקיומו של "טעם מיוחד" לשם מתן ארכה להגשת הערעור.

יחד עם זאת, בית המשפט העליון קבע לא אחת כי אין משמעות הדבר כי מתן ארכה בהליך פלילי ייעשה כדבר שבשגרה שהרי זהו היוצא מן הכלל ולכן אין ליתן ארכה להגשת ערעור בפלילים אלא בהתקיים "טעם ממשי המניח את הדעת" (בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 25/7/06); בש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 11/8/09)).

עמוד 1

4. בבחינת קיומו של טעם ממשי המניח את הדעת לאיחור בהגשת ההליך, יש לשקול, בין היתר, את משך האיחור; ההצדקה הנטענת לאיחור וכן את מהות ההליך העיקרי וסיכויי הלכאוריים, כאשר אין מדובר ברשימה סגורה של שיקולים, אלא על כל מקרה להיבחן לגופו בהתאם לנסיבות הרלוונטיות.

5. בנסיבות המקרה שבפנינו, לא הצביע המבקש על כל טעם ממשי המצדיק קבלת בקשתו, כפי שיפורט להלן:

פסק הדין ניתן ביום 6/7/15 בהיעדר המבקש.

המבקש טוען כי ביום הדיון התייצב לשיבה שנקבעה, ואולם סוכם בינו לבין נציג התביעות כי התיק ייקבע לשמיעת ראיות נוכח כפירתו בכתב האישום, ולטענתו נמסר לו ע"י נציג התביעות כי הוא רשאי ללכת לביתו, וכי יקבל זימון למועד ישיבת ההוכחות, כאשר הופתע לגלות כי לאחר מכן ניתן פסק דין (בהעדרו) המרשיע אותו.

ביום 5/12/15 הגיש המבקש בקשה לביטול פסק הדין, בה נטען כי רק מספר ימים קודם להגשת הבקשה נודע לו אודות פסק הדין שניתן בעניינו.

בקשתו לביטול פסק הדין נדחתה בהחלטת בית המשפט קמא מיום 20/12/15.

7. הודעת הערעור בתיק הוגשה רק ביום 29/2/16, ואילו הבקשה להארכת מועד הוגשה ביום 9/3/16 (בעקבות החלטת כב' השופטת בש).

8. אין בבקשה כל טעם ממשי המצדיק את האיחור בהגשת הערעור.

הערעור הוגש למעלה מחודשיים ממועד מתן ההחלטה לפיה נדחתה בקשתו של המבקש לביטול פסק הדין קמא. טענת המבקש כי "לא קיבל את פסק הדין וגם לא את ההחלטה בבקשה לביטול פסק הדין", נטענה באופן סתמי, מבלי שהמבקש פירט מהו המועד המדויק בו קיבל את ההחלטה בדבר דחיית בקשתו לביטול פסק הדין, ומבלי שצירף אסמכתא כלשהי לטענה זו.

כן יצוין כי העובדה שהמבקש הגיש בקשה לביטול פסק דין (אשר לטענתו לא קיבל) ולא טרח לבדוק מה עלה בגורל בקשתו בסמוך לאחר מכן מעלה תמיהות, בפרט לאור העובדה כי המבקש הינו מתמחה במשפטים והתחום אינו זר לו.

9. לאמור לעיל אוסיף כי גם אם אצא מנקודת הנחה שנכונה טענת המבקש לפיה התייצב לדיון והוסכם כי הוא רשאי לעזוב שכן התיק ייקבע להוכחות, (אם כי אומר שמפרוטוקול הדיון עולה כי המבקש התייצב ברם עזב על דעת עצמו ומבלי שסוכם עמו דבר), הרי שממילא נשלחה למבקש הודעה בגין תשלום קנס, בעקבות הרשעתו, עוד ביום 1/8/15 והודעה זו הומצאה לו כדין (בתיק אישור מסירה מיום 1/8/15), ומכאן שידע או היה עליו לדעת על פסק הדין שניתן ביום 6/7/15 כבר ביום 1/8/15 או בסמוך למועד זה, ולא הוברר מדוע הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה רק ביום 6/12/15.

גם ההחלטה מיום 20/12/15 במסגרתה נדחתה בקשת המבקש לביטול פסק הדין נצפתה באתר נט המשפט על ידי ב"כ המבקש כבר ביום 2/1/16, כך שגם המועד להגשת ערעור על החלטה זו חלף עבר.

10. אכן, כאמור, הגישה הנוהגת בערעור על פסק דין פלילי הינה נקיטת יד רחבה יותר בנוגע לבקשות להארכת מועד להגשת ערעור, ואולם על אף גישה זו אין משמעות הדבר כי ידו של הנאשם על העליונה וכל נימוק שיעלה להפרת סדרי הדין יתקבל (בש"פ 8758/01 מדינת ישראל נ' רזינשווילי, ניתן ביום 12/2/02).

בבחינת עיקרון סופיות הדיון יש לבחון מהי סיבת האיחור הנטענת, האם הייתה למבקש הזדמנות להימנע מהאיחור והאם הייתה בידו שליטה על האירועים, באופן שהאיחור בהגשת הבקשה להארכת מועד להגשת הערעור נבעה מרשלנות או מטעות בשיקול דעת מצדו או מצד בא כוחו (ראה בש"פ (י-ם) 4552/03 שויקי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 26/6/03).

במקרה דנן לא נטען בוודאי שלא הוכח כי לא ניתן היה להימנע מהאיחור ו/או כי למבקש לא הייתה שליטה על האירועים, ולמעשה לא ניתן כל נימוק לאיחור.

11. לכל האמור לעיל אוסיף כי גם בסיכויי הערעור אין כדי לשנות התוצאה שכן הם רחוקים מלהיות מובהקים על רקע טענתו הסתמית של המבקש אשר הועלתה בעלמא, ולפיה לא ביצע העבירה (שימוש בטלפון ללא דיבורית במהלך נהיגה).

סוף דבר - דין הבקשה להידחות.

המזכירות מתבקשת להעביר ההחלטה לעיונה של כבוד השופטת בש.

ניתנה היום, י"א אדר ב' תשע"ו, 21 מרץ 2016, בהעדר הצדדים.